

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 17 жовтня 1985 року

№ 125 (3632).

Ціна 2 коп.

XXVII З'їзду КПРС — ГІДНУ ЗУСТРІЧ

Комсомольці і молодь! Безустанно оволодівайте знаннями, культурою, професійною майстерністю! Примножуйте революційні, бойові й трудові традиції партії і народу!

Хай живе Ленінський комсомол — бойовий помічник і надійний резерв Комуністичної партії!

(За Закликів ЦК КПРС до 68-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції).

Пленум ЦК КПРС

15 жовтня 1985 року відбувся черговий Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу.

Пленум обговорив такі питання:

Про проект нової редакції Програми Комуністичної партії Радянського Союзу.

Про зміни в Статуті КПРС.

Про проект Основних напрямів економічного і соціального розвитку СРСР на 1986—1990 роки і на період до 2000 року.

З доповіддю в цих питаннях на Пленумі виступив Генеральний секретар ЦК КПРС М. С. Горбачов. Текст доповіді публікується в пресі.

Після обговорення Пленум схвалив подані на його розгляд документи і вирішив опублікувати їх для обговорення на партійних зборах, конференціях і з'їздах Компартій союзних республік, які передуватимуть XXVII з'їздові КПРС, а проект Основних напрямів економічного і соціального розвитку СРСР на 1986—1990 роки і на період до 2000 року — також на зборах у трудових колективах, навчальних закладах, військових частинах і громадських організаціях.

На Пленумі ЦК КПРС розглянуто організаційні питання.

Пленум обрав тов. М. В. Талізін кандидатом у члени Політбюро ЦК КПРС.

Пленум увільнив тов. М. І. Рижкова від обов'язків секретаря ЦК КПРС у зв'язку з призначенням його Головою Ради Міністрів СРСР. Прийнято рішення про увільнення тов. М. О. Тихонова від обов'язків члена Політбюро ЦК КПРС у зв'язку з його виходом на пенсію за станом здоров'я.

(ТАРС).

ПРИЛАДИ НЕ ПІДВЕДУТЬ

У передз'їздовському соціалістичному змаганні серед виробничих підрозділів непоганим показником виділяється комсомольсько-молодіжний колектив контролюю - вимірювального пункту станції Долинська, яким керує В. М. Ліщин (групкомсорт Т. Голотько).

На звітно-виборних зборах лехової комсомолії, що відбулися в другій половині вересня, спілчани вирішили до початку роботи наступного партійного з'їзду на регулюванні приладів виконати шість місцевих норм. Це не просто слова.

Добрим результатом ви-

робничникам допомагає їх високий професіоналізм, постійний технічний творчий пошук. Серед десяти спілчан колективу є сталі лідери — електромеханік Світлана Середняк, електромонтери Наталка Сафопова і Тетяна Шевченко. А також молоді новатори виробництва, серед яких завжди попереду електромеханік КВП Юрій Ткачук. На особистому рахунку останнього за цей рік уже три поданих раціоналізацій. Загалом за зміну КМК перевищує завдання на 5—10 процентів.

На сьогодні комсомольці й молодь з бригади В. М. Ліщина план жовтня вже виконали.

В. КРИВЕНКО,
секретар комсомольської організації КВП станції Долинська.

МИ — ЗА МИР!

Нехай переможе розум

Ті, кому довелося в грізні роки пройти шляхами Великої Вітчизняної війни, назавжди запам'ятали слова, які не раз говорили один одному в години загибелі: той, хто доживе до Перемоги, робитиме все залежне від нього, аби не допустити нової війни, зберегти мир. Мене особисто та й, певно, не одного мене охопило почуття гордості, коли дивився по теле-

баченню, наприклад, пресконференцію М. С. Горбачова в Парижі. Ми, радянські люди, дотримуємося тієї ж точки зору з усіх питань, на які він відповів, і твердо впевнені, що немає в світі такої сили, яка б змогла примусити нас відступитися від заповітної мети — зберегти мир на планеті.

Зараз я перебуваю на пенсії, але не сиджу, склавши руки. Я часто буваю в інститутах, технікумах, профтехучилищах і школах обласного центру, виступаю з лекціями на військово-патріотичну тематику.

Р. ДАЙДАКУЛОВ,
ветеран Великої Вітчизняної війни.
м. Кіровоград.

Намітки є. За роботу!

Коли почалися звітно-виборні комсомольські збори, молоді міліціонери знали: в них не зможе взяти участі член ВЛКСМ операційний карного розшуку Володимир Подвиженко, оскільки виконує важливе завдання.

Комсомольської організації (підрозділу) не допущено жодного порушення громадського порядку. До речі, В. Дмитрієву за відмінну службу оголошено подяку Міністерства внутрішніх справ УРСР.

Добре зарекомендували себе в міліції за короткий період комсомольці Сергій Кобець, Василь Іванов, Сергій Бойко. Депутатом сільської Ради обрали колгоспники села Пет-

...Добою раніше Володимир Подвиженко разом із старшим товаришем по службі М. І. Дем'яненко знаходились за кількома сотнями кілометрів від Знам'янки. А все почалося із того, що о 20.30 в черговій частині міськрайонного відділу внутрішніх справ пролунав різкий телефонний дзвінок. За допомогою до міліції зверталася мешканка райцентру. Кілька годин тому її обікрели: пропало два перстені, одна обручка і сто карбованців. На місці крадіжки В. Подвиженко і

Добре зарекомендували себе в міліції за короткий період комсомольці Сергій Кобець, Василь Іванов, Сергій Бойко. Депутатом сільської Ради обрали колгоспники села Петрового молодого міліціонера Володимира Рвачова. Можна було б чимало говорити про успіхи і заслуги. Але на зборах більше уваги приділялось ще не вирішеним питанням, недолікам в службі. Про внесок кожного комсомольця в боротьбу з пияцтвом на зборах зав'язалась предметна розмова. Від початку літа співробітники райвідділу прочитали населенню близько 400 лекцій на антиалкогольну тематику, брали участь у партійних, комсомольських, профспілкових зборах, сходах трудових колективів.

ЗВІТИ І ВИБОРИ

В КОМСОМОЛІ

М. І. Дем'яненко прискільки по гарячих слідах встановили ймовірного злочинця. А ще через кілька годин якийсь Б. Рахманов, уродженець Марійської АРСР, особа без визначеного місця роботи, був затриманий в одному з районів міста Києва...

— Ми не виробляємо матеріальних цінностей, але ми стоїмо на охороні їх, на сторожі законних інтересів радянських людей, забезпечуємо людям спокійний відпочинок після трудового дня, — сказав у звітній доповіді секретар комітету комсомолу Олександр Колесников. — Наші комсомольці віддають свої знання, досвід, справі зміцнення правопорядку, посиленню боротьби з правопорушниками.

У підрозділі оперативного реагування служать молоді комуністи Юрій Фуртак і Віктор Дмитрієв. За звітний період на маршрутах патрулювання комсомольських активістів (Юрій — редактор «Комсомольського прожектора», Віктор — секретар

Особливу турботу виявляли комсомольці профілактиці правопорушень серед неповнолітніх. У школах, профтехучилищах діють загони юних дзержинців. Знам'янські державтоінспектори ведуть шефство над юними інспекторами руху, які в обласних змаганнях займають ведучі місця.

Нині в Знам'янському районі працює 5 оперативних комсомольських загонів дружинників. Молоді співробітники відділу вирішили взяти під свій контроль конкретну школу, клас, працювати в гущі підлітків, відповідальні за доручені ділянки звітуватимуть на засіданнях комітету комсомолу.

На зборах серйозно говорилось про підвищення професійної майстерності, поліпшення самоосвіти, народження й поширення цінних починів. Так, молоді охоронці правопорядку на зборах вирішили підтримати ініціативу комсомольців відділу позавідомчої охорони: відпрацювати три дні на благоустрої рідного міста. Йшла мова про вдосконалення політичних диспутів, політінформацій, лекцій, краєшу організації Ленінського заліку.

Про кілька починів говорили молоді міліціонери Знам'янського міського райвідділу внутрішніх справ на звітно-виборних комсомольських зборах. Але виступити з почином, підтримати його — то лише добрий початок. Як їх буде втілено в конкретні справи? Час покаже.

В. КАРПЕНКО.

КУКУРУДЗИ — КОМСОМОЛЬСЬКУ ТУРБОТУ

Продумали не до кінця

Секретар комсомольської організації колгоспу Людмила Кононенко вважає, що комсомольці і молодь господарства беруть досить активну участь у вирощуванні і збиранні врожаю завершального року п'ятиріччя. Більшість з них трудяться механізаторами й шоферами.

Особливо пам'ятні жнива. На збиранні врожаю ранніх зернових і зернобобових культур працювали два комсомольські екіпажі комбайнів «Нива». Механізатори Іван Мельник та Василь Чубай із своїми помічниками Михайлом Вуйчишем і Володимиром Дряліком досягли хороших виробничих показників. Іван Мельник з Михайлом Вуйчишем стали навіть переможцями районного соціалістичного змагання, за що були відзначені Грамотою міського комсомолу. До складу комсомольських збірально-транспортних екіпажів входили також молоді шофери Володимир Калішчиченко і Апатолій Козаков. Найбільше відзначився у роботі Володимир, який перевіз 700 тонн зерна ранніх культур при зобов'язанні 400 тонн. Комсомольці вручили лист-подяку з підписами радянських космонавтів.

Але в розмові торкаючись участі молодих хліборобів в інших сільськогосподарських роботах, зокрема, у вирощуванні кукурудзи на зерно. Площі цієї культури у минулому році розширено, вони становлять більш як

340 гектарів. Здавалося б, і тут проявити молодим свій запал і енергію, помірятися завзяттям. Торік у колгоспі працювала комсомольська ланка по вирощуванню качанистої, яку очолював досвідчений механізатор Іван Іванович

Алла Поліщук і Тетяна Лупешко навчаються на четвертому курсі Бобринського сільськогосподарського технікуму. Після його закінчення вони будуть працювати в господарствах агрономів по захисту рослин. А сьогодні вони закінчують переддипломну практику. Алла в радгоспі «Маріамільський» Петрівського. Таня в колгоспі «Дружба» Долинського району. В господарствах про молодих спеціалістів сиділо добре враження.

На знімку: однокурсниці Алла Поліщук і Таня Лупешко на плантації кукурудзи колгоспу «Дружба». Фото М. САВЕНКА.

Долинський район.

Рак. Кукурудзоводи досить успішно закінчили господарський рік.

Такий же запал був і влітку. Склали навіть списки членів комсомольської ланки кукурудзоводів. На жаль, далі справа не пішла. Напередодні виходу в поле були переведені на інші роботи трактористи Віктор Бахмуцький, Василь Григоренко, Федір Борозняк. Ланка так і не включилася в посівну кампанію.

Тільки на збиранні роботи виставлено один агрегат, до обслуги якого увійшли молодий комуніст Михайло Мельник і комсомолець Віктор Бахмуцький. Трудяться вони на задрісті усім. Комбайном «Херсонь-7» щодня косять кукурудзу на площі 7 і більше гектарів при нормі 4,9.

— Чому ж все-таки не складалася ланка? — запитує Віктора.

— Не все продумали, мабуть, організаційно не підкріпили...

Можливо, комітету комсомолу, міському комсомолу потрібно було проявити більше наполегливості, активного втручання при комплектуванні складу ланки. Адже в колгоспі багато молодих механізаторів. Накопичений досвід групової роботи комсомольців можна було б з успіхом узагальнити й поширити.

А. ШУЛИМОВ.
Колгосп імені Леніна, Світловодський район.

ГІРНИЧОЗБАГАЧУВАЛЬНИЙ БУДЕ!

Хороше повертатися до друзів. Імрих Глухань, водій «Татри», попрацювавши на спорудженні міжнародного газопроводу «Союз», зрадів, коли дізнався, що їхнє народне підприємство «Гутне ставби» візьме участь у новому міжнародному будівництві на території Радянського Союзу — Криворізького гірничозбагачувального комбінату окислених руд. Почав збиратися в дорогу.

І ось Долинська. Велика колона вапнячних машин, прикрашених прапорами Чехословачької Соціалістичної Республіки та СРСР, прибула на майдан, де незабаром виросте селище Маяк. Імрих Глухань, механік Юліє Машлей, директор підприємства Ян Фрайта відразу приступили до роботи на землі Країни Рад. Ще цікавіше ж іншим чехословацьким будівельникам, які прибули сюди вперше. Але працюють вони звично. Того ж дня уже були облаштовані кілька будинків табору.

А невдовзі сюди прибув загін робітників із Німечької Демократичної Республіки — і Маяк почав рости. Пому ще рости й рости — тут мають поселитися будівельники із Соціалістичної Республіки Румунії та Угорської Народної Республіки.

Інтернаціональний колектив почав працювати на спорудженні Криворізького гірничозбагачувального комбінату окислених руд у місті Долинській. До головних об'єктів черга ще не дійшла. Поки що радянські механізатори готують там будмайданчик: вивозять родючий ґрунт на поле, кладуть під'їзні шляхи. Будівельники із братніх країн у цей час налагоджуватимуть свій побут — адже попереду зима. І все-таки можна вважати, що велике будівництво з цього моменту вишло старт.

Що тут народжується?

Скільки існує Криворізький залізничний басейн, руда із вмістом заліза до 30 процентів вважалася непридатною для дальшої переробки. Гірники зсипали її у відвали і йшли далі, до багатих покладів. І ось протягом десятиліть біля нагір'я Південного та Новокриворізького гірничозбагачувального комбінатів нагромадилося більше трьох мільярдів тонн цієї «породи», або точніше, окисленої руди.

Проте потреби сучасної металургії в сировині зростають. І ось розвиток технічної думки зробив можливим переробити ці відвали. Тим більше, що окислена руда продовжує надходити на-гора. Минулого року було ухвалено рішення

побудувати тут гірничозбагачувальний комбінат.

Він працюватиме на металургію братніх країн. Переробляючи 26,4 мільйона тонн сирової руди, комбінат випускатиме 9,68 мільйона тонн залізничного концентрату. Його продукція — спечені окатиші — піде в домни Кривого Рога, Острани, Кілецького штабета, Галаца, Мішкольця і Дунайвароша.

Перша черга будівництва повинна бути завершена у 1990 році. Кожна країна має спорудити для комбінату готові об'єкти «під ключ». Чехословацькі друзі, наприклад, будуватимуть об'єкти збагачувальної фабрики, німецькі спеціалісти — дробильну фабрику, будівельники із Румунії — цех по виробництву окатишів.

І всі споруджуватимуть житло, дитсадки, школи. Адже район Долинська до кінця будівництва повинен збільшитись майже удвоє. Проект передбачає комплексний розвиток міста. Планується спорудити усі необхідні для життя, роботи підприємства і установи. Місто одержить природний газ, воду, каналізацію, дороги. Забудова буде вестися дев'ятиповерховими будинками як у межах міста, так і на вільних майданчиках.

Висок нашої країни у будівництво цього гіганта найбільший — півмільярд карбованців. Це вартість інженерних споруд, комунікацій, житла. У минулі п'ятиріччя було споруджено залізницю Долинська — Помічна, яка скоротить шлях продукції майбутнього комбінату до південних кордонів країни. Зараз будівельники тресту «Кіровоградобуд» ведуть канал Дніпро—Інгурський, а саме дніпровську воду одержать долинські металурги. Вони ж будуть користуватися електроенергією, яку вироблятиме Південно-Українська АЕС. На міжнародну будову уже працює Країна Рад.

Зараз, на рівнині стегу — тільки люди і техника. Її шодня ставатиме більше. Незабаром сюди прибудуть посланці інших країн-учасниць. І треба мати уяву, щоб побачити корпуси величезного комбінату, захоплені його розмахом, усвідомити економічний результат від міжнародного співробітництва будівельників. Але один ефект уже видно. Тільки соціалістична інтеграція розвинутих країн дозволяє так раціонально використовувати багатства природи і пускати на користь те, що раніше вважалося непотрібним відходами. Це — турбота про майбутнє народів. Значить, нащадкам залишиться більше цінних копалин.

Б. МИХАЙЛОВ.

м. Долинська — Кіровоград.

РЕПОРТЕР

ЕСПЕРАНТО— МОВА ДРУЖБИ

Тим, хто захоплюється вивченням іноземних мов і різними лінгвістичними проблемами, хто б хотів мати друзів в різних країнах світу, вільно читати технічну і науково-популярну літературу, я можу дати пораду: вивчайте міжнародну мову есперанто, курси якої діють при обласній бібліотеці імені Н. К. Крупської.

Ця мова з 1987 році відзначена віковий ювілей. Серйозно захоплювалися есперанто видатні діячі науки і культури минулого, письменники, компози-

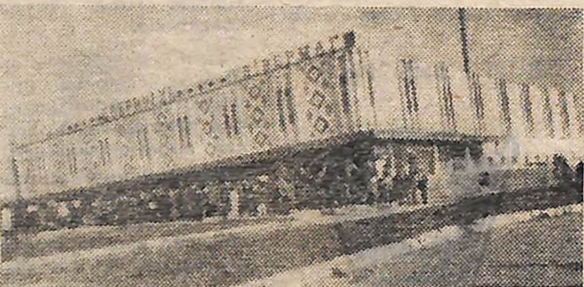
тори. Серед них Л. Толстой, Ж. Верн, С. Танєєв та інші.

Легка і красива мова есперанто, в основі якої лежить всього шістьнадцять граматичних правил, вивчається в найкоротший строк. Заняття на курсах тривають близько п'яти місяців. Вчать тут старшокласники, студенти, робітники, службовці. Заняття проводить А. А. Кернер, автор одного з перших в країні підручників з есперанто. До речі, недавно він з групою учнів повернувся з Полтави, де проходив республіканський зліт есперантистів.

Міжнародна мова есперанто пропагує ідею дружби, миру, інтернаціоналізму. Хочете в цьому переконатися? Ідіть на курси есперанто!

О. САНЖАРА.

м. Кіровоград.

Дніми збірничани отримали в своє розпорядження чудово оздоблені декоративною плиткою двоповерховий універсал «Бобринець». Саме таким гарним, як і нова торговельна споруда, бачать у майбутньому мешканці райцентру своє місто, яке в останній п'ятиріччя збагатилося цілим рядом нових житлових і промислових забудов.

Фото М. САВЕНКА.

НАЗУСТРІЧ СВАТУ КНИГИ

З 22 по 29 жовтня в нашій країні проходить Тиждень молодіжних книг. Проведення Всесоюзних тижнів уже стало доброю традицією, їх з нетерпінням чекають читачі, тому що це — зустріч з письменниками і поетами, з героями улюблених книг молоді. Це дні відкритих дверей у бібліотеках, можливість обговорити з товаришами твори, які особливо сподобалися, і багато інших цікавих заходів.

У цьому році Тиждень книги присвячено Дню народження комсомолу, і прозодитимуть він в єдиному комплексі програм підготує до XXVII з'їзду КПРС.

Активну участь в підготовці і проведенні Тижня книги бере юнацька бібліотека імені О. Бойченка. Читачів бібліотеки чекають зустрічі з редакторами молодіжних серій «Бібліотека юнацтва», «Епіка», «ЖЗЛ», «Закон про

мене, мені про закон» видавництва «Молода гвардія», участь у диспуті «Якою я бачу школу майбутнього». Для юних громадян буде влаштовано свято вручення паспортів. Початкові знання про роботу з книгою читач отримав в День бібліографії «Твій порадник книга». До уваги читачів озвучена виставка «Молодь і НТР». Питання особистого трудового внеску в п'ятирічку будуть обговорені на вечорі-діалозі з молодими передовиками праці.

В день закриття Тижня в будинку культури імені Жовтня прозвучить літературно-музична композиція «Комсомол — не просто вік, комсомол — моя доля».

Чекаємо вас, друзі, в нашій бібліотеці.

М. СМІРНОВА,

завідуюча відділом літератури й мистецтва бібліотеки імені О. Бойченка.

Читач-газета

З початку року до редакції надійшло 7340 листів.

ЛИСТ У РЕДАКЦІЮ

ЧОМУ ТАК?

Шановна редакціє!

Хочу поділитися тими почуттями, які нерідко вишикають у душі при відвіданні наших торговельних закладів. В магазинах промислових я бувало не часто, але тоді, коли буваю, виходжу з них рідко коли в хорошому настрої. А після останніх відвідин «Гуріста», що біля центрального колгоспного ринку в Кіровограді, вирішив взятися за перо.

На другому поверсі у відділі спортивних костюмів, курток, іншого верхнього одягу надивився я собі вельветові джинси. Гарно пошиті, за сучасною модою. Ціна — 65 карбованців. Підійшов з ними до касира, бо нікого більше у відділі не було. Молода, симпатична дівчина. Її обступили коло каси дві подружки — про щось жваво бесідували.

— Хочу приміряти покупку, — сказав я їй, показуючи вельветові джинси.

Дівчина, здавалось мені, не почула і я повторив другий раз. Але коли вона стріляла на мене своїм поглядом, я зрозумів: прохання моє вона чула. І ще чогось недобре стало на душі. Це вона нічого й не сказала, а в мене душа заскмілила. Буває ж так?

— Хто це приміряє спортивний одяг? — її очі дивились на мене зверхньо, недобре дивились.

— Але ж це не спортивний. Це — вельветові джинси...

— Пора, мабуть, знати свій розмір.

— Розміри не в усіх товариств однакові: на різних фабриках різні й мірки...

Я не знав, як довести їй, що не можу я брати покупку за 65 карбованців, не примірявши її. Та й не хотіла вона мене слухати — до неї знову обізвалися її подружки.

— Слухайте, дівчино, мені треба приміряти джинси!

Вона знову відлучилась від розмови.

— Хіба не видно, що в нас примірочка без записки?

— Але чому?

— Чому, чому... Крадуть. Ці джинси коштують 65 карбованців. Ви за мене будете платити?

Примірочка блищала на мене з кутка трьома своїми яскравими дзеркалами.

Я пошав джипси назад і пішов шукати завідувача магазином. В мене тремтіли руки і голос, коли я передавав їй нашу розмову. Я вже знав, що джипси я не буду купувати, що може не скоро я взагалі наважусь зайти в цей магазин, але не покидала мене думка — чому так ведеться? Як це за прилавком стоять таких недоброчинних, бездушних і злих людей (інакше сів я не знаходжу)? Та й, врешті, мене образили: не тільки небажанням обслужити покупця, безцеремонним відповіданням, а й потенційно зазірнули в злодійстві.

Завідуюча вперлася мене не перебиваючи. Потім байдуке сказала:

— Якщо вам так дуже треба, то приміряйте ось у підсобному приміщенні...

...Уже минуло кілька тижнів після того прикрого випадку, а ще й досі бачу ту дівчину-касіра... І щоразу, згадуючи той випадок, запитую себе — чому він не йде мені з голови, чому так щоразу тривожно стає на душі? Запитую і не знаходжу відповідей.

М. КИСЕЛЕНКО,

житель м. Кіровограда.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Споді-

ваємось, що лист М. Киселенка не залишиться без уваги. Думаємо, що в розмові

про культуру обслуговуван-

ня візьмуть участь не тільки

покупці, а й працівники тор-

гівлі, сфери побутового об-

слуговування. Чекаємо на-

ших відгуків, шановні чи-

тачі.

ХОЧ ЛИСТА Й НЕ БУЛО НАДРУКОВАНО

Мешканці провулку Комсомольського з міста Олександрії скаржились до редакції, що припинено подачу води до будинків, в яких проживають старі, інваліди, які не можуть ходити за водою за 400 метрів від будинку. Не раз мешканці звертались у відділ комунального господарства міськвиконкому, але все без результатів.

Редакція відправила копію листа у міську Раду народних депутатів. Ось що відповів перший заступник голови Олександрійського міськвиконкому С. А. Замискула:

— Під час будівництва гуртожитку радгосп-технікумом був знесений водогін, який подавала вода мешканцям провулку. Три роки тому радгосп-технікум проклад тимчасовий трубопровід на незначній глибині, що не відповідає вимогам. Взимку вода трубопроводом не подавалась, оскільки промерзала земля.

Управління водопровідно-каналізаційного господарства міськвиконкому дало розпорядження радгосп-технікуму за № 1114/03 від 29 травня 1985 року вжити заходи для заміни трубопроводу й передати його на баланс управління.

Виконання роботи знаходиться на контролі у міськвиконкомі.

«КОЛИ Ж НАСТУПИТЬ ПІВНІЧНЕ СЯЙВО?»

Під таким заголовком 15 серпня цього року була опублікована критична кореспонденція про незадовільну роботу телеграфно-телефонної станції в місті Кіровограді. Редакція отримала відповідь від начальника обласного виробничо-технічного управління зв'язку М. І. Канцеляра:

«Репліку «Молодого комунар» було заслухано на розширеному засіданні керівників управління і працівників телеграфно-телефонної станції. Дійсно, на Кіровоградській телеграфно-телефонній станції зросла кількість пошкоджень, зросла й тривалість ремонту.

Це викликано багатьма причинами: не своєчасним проведенням профілактичних робіт на кабельних лініях, низьким доглядом технічними працівниками устаткування і ліній зв'язку.

Робота міської телефонної мережі м. Кіровограда обговорювалась на нараді управління 10 червня цього року.

третій наартали нинішнього року.

За звільнення вчасного ремонту за листами мешканців міста, відсутність контролю за роботою телеграфно-телефонної станції головному інженеру обласного управління В. А. Калаченку оголошено догану, начальникові служби міського і сільського телефонного зв'язку В. Д. Латушкіну — сувору догану.

Корієктивом обласного виробничо-технічного управління зв'язку намітило конкретні заходи технічної допомоги ТТС.

«РОЗСОХЛАСЯ ДІЖКА...»

Так називався рейдовий матеріал, опублікований 4 липня цього року, в якому критикувались овочеві бази Олександрійської райспоживспілки за звільнення з підготовки їх до овочевого сезону.

Про вжиті заходи редакцією повідомляє голова управління Олександрійської райспоживспілки М. І. Семко:

— Овочеві бази заготовчої контори своєчасно підготувались до прийому овочів і фруктів прожого 1985 року. Проведено поточний ремонт приміщень, побілені й пофарбовані будівлі, полагожено устаткування, заготовлено необхідну кількість тари.

Овочі й фрукти, що надходять із колгоспів і радгоспів, нині приймаються Корністівською й Пантківською овочевими базами.

ГЕРОІВ
НАШИХ
ІМЕНА

ДНІ,
ЯКИХ

НЕ ЗАБУТИ

У дні 40-річчя Великої Перемоги Іван Гаврилович Євплов відзначив своє 65-річчя. Уродженець села Дмитрівки Знаменського району, він впродовж 16 років живе і працює в Ростові-на-Дону. Днями зустрівся з ним. Привітне, усміхнене обличчя, гарна, непокійна, сива шевелюра. На грудях — Золота Зірка Героя Радянського Союзу.

— Приїхав на кілька днів до рідних, а планів так багато, що навіть не знаю, чи встигаю. Завтра йти на зустріч з школярами. І, чесно кажучи, хвилююся, адже — рідне село, знайомі люди, дорогі серцю місця...

У 1940 році комсомолец Іван Євплов закінчив Шахтінський сільськогосподарський технікум (тепер тут Дмитрівське СПТУ № 39). Велика Вітчизняна війна застала його курсантом Одеського піхотного училища. Перший бій молодий комзавод прийняв на території Калінінської області. Там же був тяжко поранений. Після госпіталю вивели в село України. Знову поранений. Далі бої на Одещині, в Молдавії. Війну закінчив у Берліні, штурмував рейхстаг. Почав війну командиром взводу, а закінчив командиром батальйону, майором, Героєм Радянського Союзу.

...Днім виїдав очі. Ворог зосередив вогневі точки серед руйн. Подавити ті точки було нелегко. І ось попереду в клубках диму і вогню замаячили червоне полотнище. Там був і комбат Євплов. Про той останній, вирішальний бій Іван Гаврилович згадує:

— Довелося брати кожен поверх напівруйнованого будинку, де засіли німці. Кілька годин виснажливого бою і всього десяток-два метрів завойованої території. Та зате якої! Шлях до наступу бу-

ло відкрито. Берлін упав. Запитую у Героя:

— А який з днів Великої Вітчизняної запам'ятався Вам найбільше?

Грохи помовчавши, він сказав:

— Мабуть, 8 травня 1945-го. А ще 31 травня, коли випішов Указ Президіуму Верховної Ради СРСР про присвоєння мені і ще трьом бійцям мого батальйону звання Героїв Радянського Союзу.

То за подвиг на Шпрее. Під час форсування річки його батальйон знищив більше 150 фашистів. П'ять автомашин, дав можливість піти вперед іншим підрозділам.

І ще додає:

— Таких днів було чимало: коли в 1943-му вручили партвоток, або в один день одразу два ордену — Вітчизняної війни II ступеню і Червоної Зірки.

— Іване Гавриловичу, на жаль, мало відомо про Ваше післявоєнне життя...

— 1949 року закінчив Військову академію імені М. В. Фрунзе і двадцять років піс службу на Далекому Сході: був на штабній і викладацькій роботі, командував полком... Із Збройних Сил увільнявся за станом здоров'я, в званні полковника. Тепер живу в Ростові-на-Дону. Моя дружина, син і дочка працюють лікарями. Працюю і я — начальник відділу кадрів виробничого об'єднання м'ясної промисловості. Люблю місто на Дону. Особливо часто буваю на широкій донській березі ранньої весни і осені. Стою, вдихаю на повні груди прохолоду легендарної ріки і здається, що я — на березі тихого Інгульця, у рідній Дмитрівці... Тягне в рідні місця. Ось цієї осені не втримався, приїхав...

О. РЯБОШАПКА.

м. Знамен'янка.

Зустрічі воїнів Кіровоградського гарнізону з Героями Радянського Союзу В. О. Верхованцевим, М. Ю. Єрещенком аже стали традиційними. А на цей раз до них прийшов колишній фронтовик, який гордиться простим і високим званням — гвардійця. Це — старшина

СТАРШИНА ГРЕКУЛ

у відставці Іван Степанович Грекул, якому оце виповнилося сімдесят літ.

Його запитують:

— А чим ви тепер займаєтесь?

— Шукаю життя і тих, хто пішов у безсмертя.

— Це ж як?

— Минулого тижня, скажімо, я отримав сорок сім листів — від матері загиблих солдатів, від вдів, від синів і дочок однопольчан. Всі запитують: де, коли, як йшов в останню атаку наш рідний, дорогий, незабутній? Про кого знаю, пишу одразу. А якщо щось мені невідомо, починаю пошук — пишу колишнім фронтовикам, командирам роти, батальйонів, надсилаю листи в архіви установ, музеїв. Уже знайшов більше трьохсот.

Юнаки дивляться на його збілілу голову і знову перепитують:

— Горе у вас, мабуть, велике було, коли така густа сизина.

— Горе для всіх. Час такий був...

Іван Степанович починає згадувати Сталінград. Ні, йому було не лячно, коли він, заступник командира взводу автоматників 3-го стрілецького батальйону 124-ї окремої стрілецької дивізії стар-

шина Грекул разом з своїми бойовими побратимами щодня відбивав по п'ять-шість атак. Ось фашисти оточують роту. Ще кілька хвилин і кільце замкнеться. Тоді разом з лейтенантом Федором Горбанем він бере за'язки гранат і повзе в саме пекло — до виарка, де найбільше гітлерівців. Тим часом товариші здають, що контратакують, а Грекул скочується з вигірками і вражає в саму гущу наступаючих фашистів.

До такого він уже звик. І коли ворожі танки прасують наші окопи, жах — ревує над головою мотори, ляскають траки, а газолін чадить, аж паморочно. Присипало тебе землею, і ти безпомічний. Отак можна й не вивозити з-під землі, яка майже на метр прикрила солдата. Отоді й з'явилися на його

шився живим у тому кублі вогню гвардієць Грекул. Але мить була для рятунку — рота прорвалася, розширюючи плацдарм.

Його однопольчани, далекосхідники, тоді говорили:

— Легше пройти до океану, аніж через цю зупилицю, яка вся простріляна роєм куль.

А Грекулу в цей час на-каз:

— Перевести військового кореспондента до будинку, який утримують узбек Камаєв, лєнінградський Пономарьов, удмурт Іванов. То справжні герої. І про них має знати весь фронт, ася країна. З вами їде поет Симонов.

Прозів, знайшов єдину щилину в тому полум'ї, прикриваючи грудьми військового кореспондента, який через кілька днів написав відому поему «Син

ки і видувувала аж з серця:

— Діточки мої, соколята рідненькі!

Та й нагнулась над цямриною — там, а криниці, було чотирьох її синів, яких кинули у воду відступаючі есесіаці.

— Взвод впереді — командує Грекул. — Я залишаюсь прикривати вас.

Наспрізді ж зупинився біля криниці і почав спускати по мотузці до води. Через кілька хвилин перед матір'ю лежало чотирьох її дітей — десь живих. Іх зрятував старшина Грекул...

Про все це він не міг розповідати аніжно. Ті очі нагорістяться і сльозами пелена — фронтовик плаче:

— Я думаю, не вириє моє серце. А воно стоїть гарячим каменем, палає, не згасить. Ми жили знову в те пекло, щоб докати ненависного харицяку.

І вже згадує Сталінград, в якому був через сорок літ.

— Я йшов до озброєння над Волгою, і проїхав на дощечці на грудях молоді жінки: «Хто знає політрука Тютюнова...» — дочка нашого дорожнього комісара. І я кинувся до неї, мов до рідної дитини: «Я бачив комуніста Порфирія Тютюнова. Він вів нас в переможну атаку і...»

Іван Степанович розповів триста першу історію про сталінградців, з якими відстоював кожний метр землі, на яку сипалися бомби і снаряди. Колишній фронтовик опустив свою зовсім білу голову на груди, на яких виблискували ордени і медалі, і тихо доказав:

— Все минулось. Час загоїв рани. Але роки не зметуть гарячу пам'ять про тих, кого вже немає серед нас. То треба жити й за них. Так жити, щоб весь світ позаздрив нашій вірі і правді. І силі нашій, котра не дасть спалахнути новому полум'ю.

М. ВІНЦЕВИЙ.

На знімку: гвардійський старшина у відставці І. С. ГРЕКУЛ.

голосі перші зиски сивини.

А потім ще більше — це тоді, як політрук Порфирій Тютюнов перший кинувся в атаку, фашисти відсікли роту і зруйнували його колючим дротом, повили на стовпі вниз головою. Чекали, що рота неодмінно приїде на виручку комуністу Тютюнову і тоді вони її знищать. А політрук командує:

— Стояти. Я один нічого не вартий. Збережіть себе.

І тоді поповз вперед багною, перемішаною з снігом, Іван Грекул. Кулі вищали над його головою. А він, ніби орав головою землю. — вперед.

Страшний вибух струсонув землю. Дивом зали-

полку». Проіз і повернувся назад. І Костянтин Симонов тоді сказав комісару бригади Володимиру Олександровичу Грекову:

— Це неймовірно. Його кулі минають. Бо він їх не боїться. От з такими ніколи не впаде Сталінград.

...Молоді воїни уважно слухають фронтовика.

— А вам завжди щастило? Чи інколи не вдалося до кінця виконати наказ? — знову запитують.

— Дівчі не змогли виконати так, як хотілось.

І знову спогад.

Перший раз він повернувся з групою бійців і доповів полковнику:

— Будинок, з-за якого б'є їхній міномет, ми не підірвали.

— Як? Через вас же поклали голови сотні. До трибуналу!

— Там, в підвалі, під будинком, жінка з трьома діточками. Оглухла, оніміла, розуму позбулась. А діточки плачуть.

І мовив тоді полковник: — Атакувати всією ротою. Дітей врятувати. Передню групу веде Грекул.

— Єсть вести! — вигукнув старшина. Та так, ніби його посилали не в пекло, а в уявлення...

Ще більше щеміло його серце, коли йшли в розвідку з боєм через смоленське село Уткіно. Ось уже крайня хата, ось уже ліс. Фашисти тікають, і їм за будь-яку ціну треба перетнути дорогу. Аж побачили біля цямрини жінку, котра знімала до неба ру-

Однотумці з «Червоної гвоздики»

ДО ОТЧОЇ
СЛАВИ

Дівчі на тижень в лєнінській кімнаті Добрянської середньої школи збираються члени клубу інтернаціональної дружби «Червона гвоздика», яким керує вчителька французької мови Л. Місоян.

Тут кожному знайдеться справа до душі. Плідо, наприклад, працює секція «Пошта дружби». Кідиці дають відповіді на листи-попери із Чечено-Інгусетії, школярів із Ашхабада, Кідиців-харків'ян. З нетерпінням чекають наших повідомлень і в селі Повеа, що в Чехословаччині. 18 років триває з ними листування. Не одне покоління добрянських школярів має щирих друзів на території Чехії. Обмін книгами, марками, сувенірами, щира зацікавленість справами один одного.

А ось лист з братньої Болгарії. Члени клубу інтернаціональної дружби Будинку піонерів міста Софії просять розповісти

про учасників Великої Вітчизняної війни, котрі визволяли народи Європи і їхню країну від фашистської навали. Тож і відправили в НРБ оповідання про подвиги ветеранів-односельчан П. Могилі, Т. Щербаня, М. Іванова, П. Долгова, Г. Карасьова.

Надого залишилися в серцях сивоголових ветеранів загадка про тематичний вечір «Пам'ятаємо тих, хто легендою овіяний». У напруженій тиші залу срібним дзвіночком звучав голос ведучої: «Рядовий Петро Долгов!» У відповідь лунає схвильоване, але по-військовому чітке — «Я!». У першому ряду зводиться невисокий на зріст чоловік, його груди прикрашає орден Слави.

— Молодий лейтенант Микола Іванов!

— Я...

І ось всі вони, намагаючись по-молодечому розправити плечі, скинути із

себе лавий тягар років, вишикувалися перед односельчанами. Зал, стоячи, вітає героїв...

Неабияке враження справило на присутніх і відкрите засідання клубу, що мало назву «Хатинь, моя Хатинь».

Продовженням цього залу став урок мужності «Непереможна, легендарна». Чотири сторінки історії Радянської Армії перетворили учасники, проілюстрували сказане поетичними рядками.

Нині перед членами клубу «Червона гвоздика» стоїть ще одне важливе завдання. Наші друзі з міста Добрянки Пензенської області просять урочисто відзначити 40-річчя Великої Перемоги — розповісти про історію заснування села Добрянки, перспективи його розвитку, про його людей.

Я. ЧОБОТАР.

Вільшанський район.

Учні Сметанівської восьмичасної школи Онуфріївського району постійно ведуть значну пошукову роботу. Підтримують зв'язи з воїнами, які визволяли село від німецько-фашистських загарбників. Військові реліквії, листи-спогади фронтовиків виховують у школярів патріотизм, любов до Батьківщини, до тих, хто відстояв мир і свободу.

На знімку: старша піонервожата Людмила ТАНАСІЄНКО разом із слідопитами розбирають чергову пошту.

Фото М. САВЕННА.

3 24 вересня по 1 жовтня найпопулярніше питання на київських вулицях: як проїхати в республіканський Будинок кіно? Тут проходив XI фестиваль телевізійних фільмів. Між іншим, фільми демонструвалися по програмі Українського телебачення, та хто ж відмовився від такої можливості — посидіти в зручних кріслах численних фойе Будинку кіно перед телевізором чи, можливо, навіть зустрітися з відомими майстрами театру, кіно, які брали участь у створенні телевізійних фільмів, а потім з друзями за чашечкою кави обгово-

ного Головнокомандування Червоної Армії, командуючих фронтами знайшла відображення у фільмі в численних документах і спогадах видатних полководців Г. К. Жукова, О. М. Василевського, К. К. Рокоссовського, І. Х. Баграмяна, А. І. Еременка.

Фільм «Грізне літо» демонструвався 25 вересня, в той же день глядачі художніх телефільмів могли подивитися телефільмівську стрічку «Прийдешиюму віку», створену за мотивами твору Г. Маркова. В центрі розповіді образ молодого секретаря Сине-

менти давніх літ переплітаються з розповіддю про комсомольсько-молодіжну бригаду, яку очолює Олександр Царевський, ініціатор почину «50-річчю стахановського руху — 50 ударних вахт».

Не тільки розповіді, а й переглянути всі фільми фестивалю було неможливо. І тому велика подія на телебаченні, яке час від часу буде повертатися до фільмів, що прикрашали фестивальний екран XI Всесоюзного.

На закінчення кілька міні-інтерв'ю з учасниками фестивалю.

ФЕСТИВАЛЬНИЙ ЕКРАН

риті побачене. 138 фільмів було представлено на конкурс фестивалю Держкомітету по телебаченню і радіомовленню всіх союзних республік, рядом комітетів РРФСР, творчим об'єднанням «Екран», кіностудіями країни, які знають фільми для телебачення. Серед них документальні, художні, музичні і дитячі фільми. В рамках фестивалю було показано 15 фільмів поза конкурсом. Серед учасників фестивалю багато відомих діячів мистецтва, зокрема Герой Соціалістичної Праці, народний артист СРСР Дмитро Гнатюк (голова журі музичних телефільмів), народна артистка СРСР Ада Роговицева, відомі кінорежисери Ю. Чулюкін (голова журі художніх телефільмів), М. Машенко, корифей українського радянського кіно Т. В. Левчук, актори, режисери, оператори, сценаристи. Цікавою і наповненою була програма фестивалю. Це не тільки перегляд конкурсних стрічок — це спілкування, бесіди, знайомства. Та, звичайно, найголовніше — це фестивальний екран, фільми, більшість із яких хоч і не стала лауреатами, але честь демонструватися на фестивалі свідчить про їх значимість.

Нині, коли вже відомі призери XI Всесоюзного, хочеться розповісти про деякі конкурсні стрічки, і не обов'язково такі, що отримали нагороди.

Але почну з фільму, який отримав головний приз фестивалю. Між іншим, сумніву в тому, що «Стратегія Перемоги» стане лауреатом, не було ні в кого.

...Чотири десятиліття ми живемо під мирним небом. Але події тих давніх років не залишають нашу пам'ять, тому, що немає в країні сім'ї, немає людини, доль яких не торкнулася б війна. 40-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні — історична віха в біографії нашої країни. Кінострічка «Грізне літо» (фільм 2-й із серіалу «Стратегія Перемоги») розповідає про тяжкий для нашої країни початок війни. Діяльність Ставки Верхов-

гівського обкому партії Антона Собольова — людини з загостреним почуттям сучасності, що вмів мислити по-державному, активно і відповідально братися за вирішення великих проблем. Роль Антона Собольова створив артист Ю. Киселюк, що був учасником фестивалю. В той же день демонструвався і політичний фільм, створений на кіностудії імені О. М. Горького «ТАРС уповноважений заявити», екранізація відомого роману Ю. Семенова. Турбота про завтрашній день, боротьба за ліквідацію воєнної загрози в світі — саме цій злободенній темі і присвячено фільм. Створений на Центральному телебаченні фільм «Хазяйка дитячого будинку» розповідає про шедристь душі прекрасної людини, талановитого педагога Олександри Іванівни Вансеевої, роль якої чудово зіграла Наталією Гундаревою. Всі чотири фільми отримали нагороди фестивалю. Створені в різний час, вони вже демонструвалися на блакитних екранах і добре відомі. Як і стрічка білоруських кіномитців «Рудий, чесний, закоханий», відзначена по розряду дитячих телефільмів, чарівна розповідь про пригоди лицесняти Людовіка XIV і його симпатичної подружки курчатка Тутти. У фільмі поетично розкривається життєрадісний світ дитячої душі, якій чужі жорстокість і лицемірство.

Деякі фільми вперше демонструвалися на фестивалі, і зустріч з ними ще чекає глядачів. Ідейність, змістовність, високий професіоналізм позначили твори багатонаціонального документального телевізійного кіно: «До робітників Європи і Америки» (Український комітет), «Це «тих» життя в Глибокому» (Білоруський комітет), «Оленька» (Грузинський комітет).

...Є на Україні місто, що носить ім'я Олексія Григоровича Стаханова. Про знаменитого шахтаря розповіли українські документалісти у фільмі, назвою якого став рядок дуже популярної до війни пісні — «Там, на шахті вугільній». Спогади про Олексія Стаханова, кадри старої кінохроніки, доку-

Дмитро ГНАТЮК: — Мені як голові журі музичних фільмів приємно відзначити, що на фестивалі так порівномірно і наповнено представлено музичне мистецтво нашої країни. Журі було однотайним у високій оцінці роботи Вірменського держкомітету, представленої творами «Ліси» (екранізацією опери композитора А. Гігрініна, однією з вершин національної музики), багатосерійною музичною стрічкою «Арам Хачатурян — митець, громадянин», півгодинним телефільмом «Квартет».

Юрій СОЛОМІН, народний артист РРФСР, виконавець ролі Славина в конкурсному фільмі «ТАРС уповноважений заявити»: — Ця жаль, я не учасник фестивалю. Москва, театр, справи... Але я дуже люблю бувати в Києві, люблю зустрічі з киянами, ширини і вимогливими глядачами. Радий, що «вирвався» на кілька днів. Хотілось би, щоб наш фільм «ТАРС уповноважений заявити», який порушує такі важливі, наболілі питання людського співжиття, сподобався вимогливому фестивальному журі.

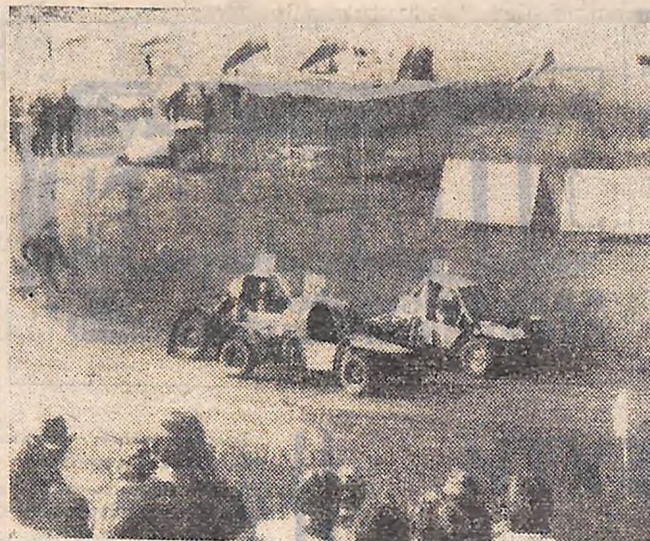
(Ми вітаємо Юрія Мефодієвича і весь зйомочний колектив фільму з заслуженою нагородою).

Реваз ОДІШЕЛІДЗЕ, кінооператор Головної редакції Грузинського телебачення: — Героїня нашого фільму «Оленька», нагородженого фестивалем журі, 85-річна селянка, але нам хочеться, щоб фільм подивились якомога більше молодих людей, тому, що головна думка звернена до них — треба любити землю, на якій живеш, берегти її вірність, бути мудрим і мужнім при виконанні свого обов'язку.

Богдан СТУПКА, народний артист УРСР, виконавець ролі Миколи Задорожного у фільмі українських митців «Украдене шастя» (приз за краще виконання чоловічої ролі): — Приємно і почесно одержувати такий приз, хочу вірити, що рішення журі співпадає з думкою багатомільйонної телеаудиторії. Користуючись нагодою, прошу передати ширший привіт молоді Кіровограда, з якою мені довелося багато зустрічатися під час гастролей.

В. ЛЕВОЧКО, спецкор «Молодого комунара».

Київ—Кіровоград.

За крок до перемоги.

Фото О. ІВАНОВА.

«ЗАКАРПАТТЯ» — «ЗІРКА» — 4:3

У першому колі фінальних змагань кіровоградці на своєму полі поступилися ужгородським футболістам (1:2). Тож зрозумілим було прагнення наших земляків взяти реванш за поразку. На жаль, це не вдалося. У напруженій боротьбі господарі поля виграли перемогу — 4:3. Це перша поразка «Зірки» у другому колі фінальних змагань.

Рахунок матчу знову підтвердив як високий атакувальний потенціал нашої команди, так і варту слабкість захисників. Особливо турбота воротаря. Наступний тур — сьогодні. «Зірка» у Чернівцях зустрінесться з місцевою «Буковиною».

В. о. редактора
В. АФАНАСІЄНКО.

«Кіровоградавтотехобслуговування» інформує

Якщо ви любите подорожувати на автомобілі, то, не вагаючись, купуйте

«МОСКВИЧ»

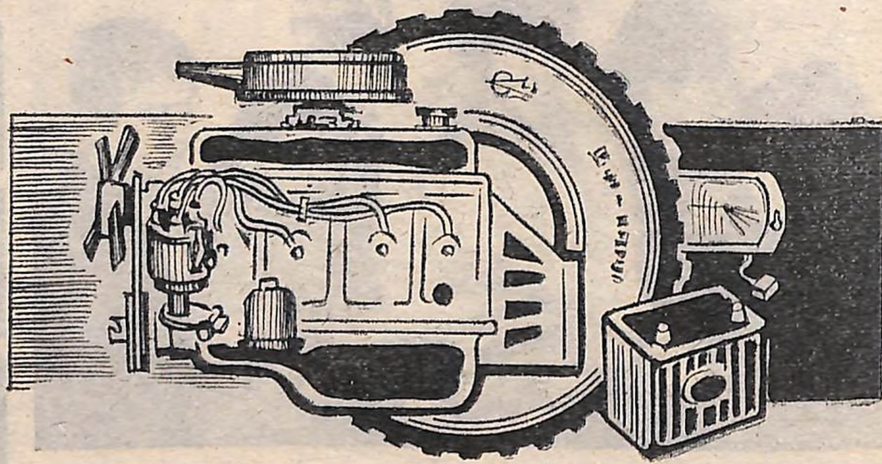
Гарний, сучасний, комфортабельний — цей автомобіль був володарем багатьох призів і медалей на міжнародних ярмарках. Вам він теж послужить довго, якщо ви будете дотримуватися правил його експлуатації, своєчасно робити техогляд.

Подіємо деякі технічні дані автомобілів «Москвич»: потужність двигуна — 75 кінських сил; витрата пального на 100 км шляху — 7,4 літра; шини діагональні розраховані на 33 000 км, радіальні — на 44 000 км шляху; ємкість бензинового баку — 46 л, що дозволяє проїхати без дозаправлення 600 км. Гарантійний строк служби автомобіля — 12 місяців при пробігу до 25 000 км.

Керівники підприємств, установ, організацій!
УСІ СТАНЦІ ВИРОБНИЧОГО ОБ'ЄДНАННЯ «КІРОВОГРАДАВТОТЕХОБСЛУГОВУВАННЯ»

ПРОДАЮТЬ
по безготівковому розрахунку
запасні частини
до автомобілів і мотоциклів.

По довідки звертайтеся на адресу: м. Кіровоград, вул. Родімецька, 123.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

БК 01343.

НАША АДРЕСА:

316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 61103.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолабораторії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; ректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Зам. № 551. Тираж 57 500.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.